

Elisabeth Arnold (RV):

Det er ikke nogen specielt glad dag i dag, og det er heller ikke nogen specielt sørgelig dag i dag. Men jeg synes, det er en vemodig dag, fordi vi nu om lidt skal stemme om den endelige afskaffelse af renteaftgiften.

Jeg spurgte for lidt siden, om jeg måtte låne statsministerens eksemplar af »Peters Jul«. Men den havde han derhjemme, så jeg må desværre nøjes med at citere fra hukommelsen af et af de sidste afsnit i »Peters Jul«, hvor børnene står og tager afsked med juletræet, der bliver kørt væk, og hvor de ser på dette pragtfulde træ, som engang har stået som en pryd i deres stuer, godt pyntet og godt virkende. Det har virkelig haft en funktion, men nu er det derangeret, det er rødt, nålene falder af, det er fuldstændig uigenkendeligt. Der er ikke andet at gøre ved det end at smide det ud på lossepladsen. Og de tre små børn står tilbage og siger o.k., det er slut, det er som en gammel ven, der har forladt os, men vi er glade for, at vi har haft den.

Sådan er det med renteaftgiften. Det var et eksperiment, må man sige, og det lykkedes ikke. Det virkede, mens den var der. Men der er ikke noget at gøre, vi må af med den, og derfor stemmer også vi for, at den omsider skal afskaffes.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Midt i vemoden kan jeg da ikke lade være med at glæde mig bare en lille smule over, at der tilsyneladende mellem Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF hersker en enighed om, at renteaftgiften nok var noget skidt, men at den bør erstattes af noget andet, som mindsker det lånefinansierede forbrug.

Jeg kan ikke lade være med at gøre opmærksom på, at der altså tilsyneladende eksisterer et flertal herinde for at erstatte den med noget andet. Det håber jeg kan udmøntes efter et valg, når Det Radikale Venstre ikke er svinebundet til regeringen.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg skal heller ikke citere fra »Peters Jul« eller drage andre spændende citater frem, men vil opfordre skatteministeren til virkelig at holde øje med, at vi ikke en gang til får et lånefinansieret forbrug, og til, at man, hvis der kom-

mer nogen som helst tendenser, så virkelig ser realiteterne i øjnene og træffer forholdsregler, så vi ikke oplever, at man skrider for sendt ind, når det først er kommet i gang.

Vi tror, det bedste, man kan gøre, er at tilskynde til øget opsparing. Så det skal være min stille bøn, når vi nu skal til at afskaffe renteaftgiften, at vi så virkelig tænker kreativt og konstruktivt for at finde opsparingsfremmende elementer, således at det sigte, der var med renteaftgiftsloven, fortsat bliver opretholdt.

Formanden:

Jeg må henstille, dels at man begynder at indtage pladserne, dels at der bliver mere ro.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Når folketingets medlemmer ikke kan få adgang til »Peters Jul«, må vi da i hvert fald kunne minde om Ludvig Holberg og spørge: Hvorfor dog denne holdning fra hr. Kofod-Svendsens side som den rene Jeronimus? Hvad er dog i vejen med et forbrug, der er lånefinansieret? Hvorfor skulle det være værre end andre forbrug?

Et lånefinansieret forbrug er et forbrug, man stort set har i de unge år, hvor man må låne penge. Og et ikkelånefinansieret forbrug er typisk noget, man har i de ældre år. Det er jo derfor, man har et kreditformidlingsinstitut, hvor midlerne går til dem, der har brug for dem, i stedet for til dem, der ikke har så meget brug for dem. Den, der låner, må jo opspare på det tidspunkt, hvor han skal tilbagebetale gælden. Og derfor er der samfundsmæssigt ingen grund til at lægge det for had. Man skal altså være meget pietistisk jeronimusagtig for at mene, at et lånefinansieret forbrug skulle være værre end et hvilket som helst andet forbrug.

Jeg hører til dem, der siger, at forbrug er godt, og alle forbrug er gode, hvis det er privat forbrug – ikke offentligt forbrug. Privatforbrug er godt, men hvad enten man mener det ene eller andet om privatforbrug, er det ikke familievenligt at lægge en grænse imellem de forskellige forbrugsformer og sige, at lånefinansieret forbrug er værre end det, som man kan få på sine gamle dage – altså at man kan købe barnevogne, når barnet er blevet 14 år, i stedet for at gøre det, når man er brug for det, og man kan få parcelhuset, mens man har småbørn osv. Det,